

Supremum

Jaargang 28

Nummer 1

Faculteit Wiskunde en Informatica

Oktober

1995

Inhoud

Van de redactie	2
Mededeling	2
Van de voorzitter	3
Intro Instro 1995	4
De Wervingsdagen	5
Van Koala's en andere lekkernijen	6
Kollem	9
De GEWIS-DIES	10
Heb jij wel eens een hond voor een jord zien schijten?	11
How To Make Love	15
Multidisciplinaire Cursus Duurzame Ontwikkelingen	17
What's on WW?!	18
De Piekerpuzzel	19
Tentamenhitlijst	20
Colofon	21

Van de redactie

STOP!, controle!
En hoeveel hebben wij genuttigd?
Maar vijftig neutjes...
VIJFTIG NEUTJES!!!!
Is dat niet een beetje veel????
Maar dat is nog niet eens de hele zak!

Dit is nou een typisch voorbeeld van wat een gemiddelde GEWISSer overkomt als hij/zij na de borrel naar huis of de aor gaat. Lekker volgevreten met borrelnootjes en een pilsje of wat op. Tegenwoordig lopen de borrels behoorlijk vol en wordt er heel wat afgelachen/gedronken/gezongen/gebrald. Een jaren oud verschijnsel tijdens de borrel is dat er een vast aantal personen zich scharen om de bar en die mensen hebben allemaal wat gemeen: Een bierbuik.

En daar wilde ik het met u over hebben, de bierbuik. Jarenlang heerst er een taboe op en het is tijd om daar eens normaal over te kunnen praten.

Er zijn verschillende soorten mensen met bierbuik. Sommige durven er niet over te praten en proberen hem te camoufleren met loshangende kleding of dergelijke trucs. Andere mensen zijn er trots op en steken het niet onder stoelen of banken dat ze er een bezitten. Ze hebben ook reden om er trots op te zijn. Er gaat namelijk jarenlang werk aan vooraf. En daarom wilde ik bij deze mijn bewondering uitspreken voor mensen met bierbuiken.

Genoeg gewazeld. Voor uw ligt de nieuwe Supremum. De eerste van dit jaar zelfs. We hebben een beetje een trage start gehad, maar nu we zwaar over de deadline zijn, komen de stukjes alweer lekker vlot binnen. Het is alsof onze dierbare bronnen het uit weten te kienen. Niet dat daar bezwaren tegen zijn, het zou alleen geinig zijn een keertje een Supremum vol te hebben, vóórdat de deadline verstreken is. Daarom: Stuur vooral veel stukjes in en als het even kan, voordat de deadline verstreken is. De deadline kunt u vinden op de achterpagina.

Over de inhoud van deze Supremum: Lees zelf maar! Veel leesplezier!

Namens de Redactie,

Wouter de Vaal

Mededeling

Met pijn in ons hard delen wij mede dat

FRANS CLAES

ons heeft verlaten. Hij was een goede redacteur en een fijne vriend.

Frans, we zullen je missen,

De redactie.

Frans in betere tijden

Van de voorzitter

Er zijn bij GEWIS een aantal mensen van wie verwacht wordt dat zij voor in iedere Supremum iets schrijven. Sinds een tijdje behoor ik ook tot die selecte groep mensen. Deze dwang iets te schrijven drijft een besef naar boven (ik geloof heilig in het onderbewuste d.w.z. dat je wel weet maar dat je niet weet dat je weet) dat de Supremum te weinig uitkomt. Er gebeurt domweg veel te veel tussen twee uitgaven (de Introsupremum doet voor het gemak even niet mee). Zelf heb ik na het uitkomen

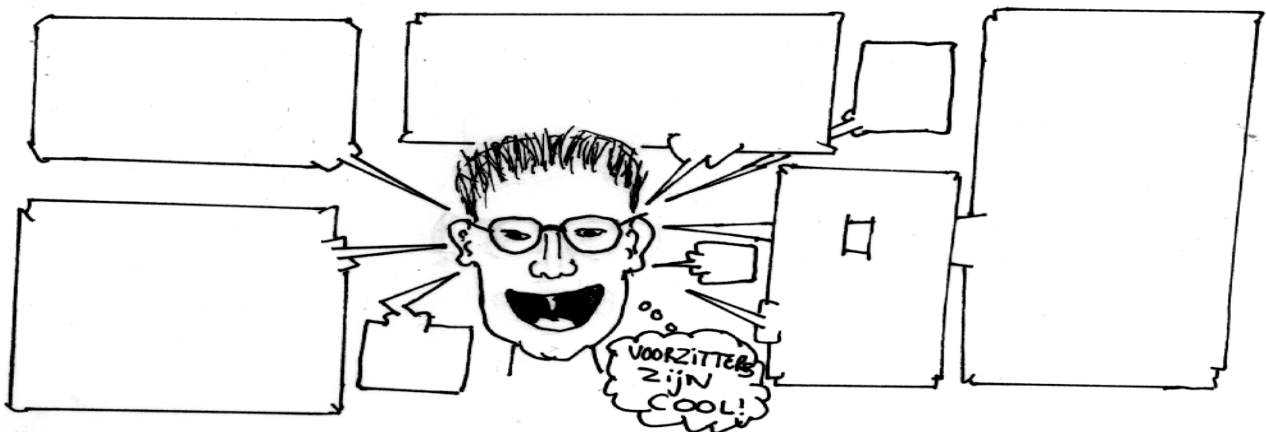
van de laatste Supremum van vorig jaar nog een dies mee mogen maken, een bestuurswisseling, een GEWAS-activiteit (zo noemde Philip het althans), een IOI, een Intro en een buitenlandse studiereis. Kun je nagaan wat alle actieve leden samen beleefd hebben. Het is echter weer tijd om ergens anders over te gaan babbelen, anders wordt Wouter boos dat ik teveel verklap wat er in deze Supremum staat (hoort te staan) en dat wil hij natuurlijk al doen.

De Australië-reis beloofde leerzaam te zijn. Niet zozeer vanwege de lezingen, maar vooral ook omdat je kunt waarnemen wat er zoal fout kan gaan tijdens zo'n studiereis. Dit was werkelijk waar schrikbarend weinig. Er werden geen voorzitters in Utrecht achtergelaten, geen deelnemers midden in de nacht en in de regen gedropt, 20 km van het uitgaanscentrum vandaan. Nee niets van dat alles, de reis verliep perfect, op een aanloopprobleempje na dan. Ausco-leden, enorm hartstikke bedankt voor het organiseren van deze reis, voorafgegaan door een aantal fabuleuze excursies!

Het enige nadeel van de reis is dat hij drie weken duurde, wat gewoonweg veel te lang is voor mij om hier in zijn geheel te bespreken. Vandaar dat ik mij zal beperken tot de belangrijkste gebeurtenis die zich in Australië heeft afgespeeld, namelijk dat ik de enige was die nog 20 was.

Op 1 juli 1995, toen het bestuur van GEWIS nog een kersverse bezetting had, was er een feest in Eindhoven. Dit feest was georganiseerd door de IOI-commissie van GEWIS en het was een feest, dat je normaal alleen in films ziet. Hulde aan de IOI-commissie! Tijdens dat feest kregen de leden van GEWIS (feitelijk waren er maar zes leden bij betrokken) het voor elkaar om drie nieuwe 'disputen' bij het kersverse bestuur aan te melden. Gelukkig was het bestuur zo verstandig om geen van deze drie 'disputen' van de aanhalingstekens te ontdoen en aldus een echt dispuut te kweken. Een van de kandidaatsdisputen was GEGrOM, bestaande uit Klik-Klik, Water Leaky en Mijzelf (Marcel v. Kervinck, Wouter Slegers, Martijn Stam). Waar GEGrOM precies voor stond of voor staat is mij nooit echt helemaal duidelijk geworden, maar GE stond voor GEWIS, Gr voor Gramberg (Heike) en dat OM was iets van Onsterfelijk Maken. Hoewel wij geen dispuut konden worden (waarom niet staat ergens in de notulen van de bestuursvergaderingen), zijn wij toch als musketiers gaan vechten voor het vereeuwigen van Heike. In het diepste geheim werden voorbereidingen getroffen om de verjaardag van Heike, in Australië, om te toveren tot een feestje. Wouter kocht feestmateriaal in, Marcel zorgde er voor dat het eindfeest van de Ausreis in haar verjaardag overliep en ik kocht het kado, helemaal in Hengeleau. Op 17 oktober 0.03 uur (Adelaide-tijd) begon GEGrOM aan de ceremonie van het overhandigen van de grammfoon Heibel. Hier was een videocamera bij aanwezig. Voor details verwijs ik derhalve naar de video-opnamen.

Martijn Stam, Voorzitter Gewis

INTRO INSTRO 1995

Tijdens de Pre-Intro werd er nog hard gewerkt aan het inrichten van de GEWIS-kamer en het opbouwen van de sfeer. De begeleiders waren er klaar voor na het voorbereidende intro-begeleiders-weekend, de meeste begeleiders ("Deputies") hadden meer problemen met zichzelf dan met hun intro-kindjes ("d'Indianen"). De GEWIS-kamer was voor de gelegenheid omgebouwd tot een Wild-West-tafereel inclusief stro en een Sherrif's office (voor de "Marshalls").

De Introcommissie

Intro

De maandag stond als altijd weer in het teken van de kennismaking, in een razend tempo werden de voorzitter van de intro-commissie ("The Judge"), de dekaan van W&I, en de introgroepen onderlin aan elkaar voorgesteld gemaakt. Dit werd gevolgd door een eerste kennismaking met de Mensa maaltijden, verassend genoeg waren alle d'Indianen daarna wederom bij W&I te vinden voor kennismaking met de instructeurs en, daarna, het bestuur. Na deze inspannende dag mocht eenieder zich niet laven aan een pilsje bij GEWIS, dit omdat het daarvoor al lichtelijk laat was en er bovendien een alcoholverbod heerste. Boze tongen beweren echter dat er bij de AOR, DEMOS, ESC en SSRE fiks gedanst en gelaafd werd.

De dinsdag begon relaxed met een bunker/sportmarkt (wat inhoudt dat d'Indianen op tijd moeten zijn en de Marshalls mogen uitslapen) en een faculteitsprogramma. Bij het laatste werden d'Indianen geoefend in vaardigheden als: - Zoek een bestuurslid (waarbij weer eens bleek dat je soms door de bomen en bos niet meer ziet) - Vang een bestuurslid met een lasso (altijd makkelijk als ze stiekem weg willen kruipen) - Pijl en boog schieten - etc.

Na meer van dit soort ongein en 2 waanzinnig interessante voorbeeldcolleges werd eindelijk om 16:30 het alcohol-verbod opgeheven. Dit werd uiteraard gevierd met een fikse borrel waar zoveel de biervoorraad als de hoeveelheid hooi flink op de proef gesteld werd. Naast de gewone BAC-biervoorraad was dit bovendien de eerste keer dat het officiële BAC-bier op de prijslijst stond.

Na de borrel presenteerden de studentenverenigingen zich van hun slechtste kant. Gelukkig werd dit laatste ruimschoots goedgemaakt door de dictator van Nargileh die de nuldejaars verraste op een

flinke dosis gevatte opmerkingen en staaltjes discussietechniek. De avond die erop volgde was voor een aantal mensen weer een goede reden om het ochtendprogramma over te slaan en de Mensa-maaltijd als ontbijt te nuttigen.

De woensdag gleed ook in een roes voorbij en het geheel werd pas weer interessant tijdens de studentenhuizen en kroegentocht. Deze laatste eindigde zoals altijd weer in de bunker, alwaar de ouderejaars (wijs geworden door een aantal jaar ervaring en te lui om te lopen) ook al aanwezig waren.

Het stadscultuurprogramma op donderdag gevolgd door het marktfestival was niet echt populair en iedereen was weer redelijk fit op de borrel. Het bestuur kreeg tijdens de borrel een mooie kano kado (van Pluk-Pluk en Roodkopje) helaas heeft deze het niet lang uitgehouden (het was voor de donateurs van de (beton)kano ook wel jammer dat het ding niet in de lift paste (en aangezien GEWIS op vloer 8 pleegt te zijn ...). Het gerucht gaat dat de kano toch nog te huur is (voor wie eens een tochtje wil maken, melden bij het bestuur!)

Vanuit die borrel vertrok een karavaan (inclusief bakfiets, die op een rare manier een klein deukje opliep) naar cafe Strauss, alwaar Ad (de chef-kok) stond te wachten met een gigantische BBQ en een berg vlees. Sommige mensen hebben ook nog brood en groenten gegeten, maar dat lag er alleen voor de sier bij.

Vanuit Strauss gingen we rechtstreeks naar de bunker (hoe kan het ook anders). Vanuit de bunker was het daarna niet naar bed, maar omdat het toch al snel weer 7 uur 's morgens was werd er direkt koers gezet naar GEWIS om de schaarse hoeveelheid banken te bemachtigen. Uit de tafereelen die daar ontstonden blijkt dat je ook makkelijk een bank kunt delen en bij gebrek aan een bank ook op de bar kunt slapen.

Het katerontbijt werd luister bijgezet door een videokast met allerlei opwekkende tekenfilms en door de verwonderde gezichten van docenten en andere W&I-personeelsleden. Dezen vonden het maar raar dat de studenten (die toch altijd lui zijn) zo vroeg op waren en er zo slecht uitzagen. Gelukkig vond Bibi Deen (de kantinejuffrouw) het wel gezellig en ze bleef ons dan ook bestoken met thee en koffie.

De afmattende nacht was waarschijnlijk de reden dat de meeste mensen het VrijdagMiddagIntroSlotSpektakel niet helemaal (of helemaal niet) hebben meegemaakt. Iedereen was al vrij vroeg naar huis toe en gaf de opruimers ruimschoots de kans om de tijdens 1 week gemaakte rommel weer netjes in de daarvoor bestemde bakken te deponeren. Al met al mag er gesteld worden dat -

Ichtus lekkere koffie en thee heeft - Mr. Bean bij Eskafe slaapverwekkend kan zijn - Bier in de AOR niet snel op is - Demos lekkere burgers kan maken - De Cemsto (schoonmaakdienst TUE) van een baal stro niet echt vrolijk wordt (gadegij un peerd voeren ofzo?) - De INTRO voor de meeste mensen het collegejaar goed heeft ingeluid.

De Wervingsdagen

Wendi Mennen

Info

In het collegejaar '95-'96 worden voor de 15e maal de Wervingsdagen georganiseerd. Hierdoor wordt ouderejaars studenten de mogelijkheid gegeven om zich te oriënteren op een aantal, voor academici, zeer interessante bedrijven.

Voor de bedrijven zijn de Wervingsdagen de ideale manier om vroegtijdig met jong talent in contact te komen. De Wervingsdagen worden interfacultair georganiseerd. De organiserende studieverenigingen zijn:

GEWIS, Industria, Intermate, Jan Pieter Minckelers, J.H. van der Waals, Simon Stevin en THOR.

De Wervingsdagen bestaan uit drie onderdelen:

- de sollicitatiecyclus, waar lezingen worden gegeven. Deze zal plaatsvinden vanaf maandag 4 tot en met 8 december;
- de presentatiedagen, een bedrijven-infomarkt. Deze zijn op 19 en 20 december;
- de gesprekkendagen, hier kun je een persoonlijk gesprek voeren met je favoriete werkgever. Deze zullen gehouden worden vanaf maandag 12 tot en met vrijdag 16 februari.

De Wervingsdagen biedt de studenten een unieke kans om rechtstreeks in contact te komen met de deelnemende bedrijven. Wij hopen jullie allemaal te zien op deze dagen.

Van Koala's en andere lekkernijen

Voor diegene die ons in de introsupremum gemist hebben volgt nu dan toch eindelijk weer een stukje over en van de AUSCO 1995, de Australie Commissie van GEWIS. Voor diegene die het niet weten, van 29 augustus tot en met 20 september zijn 24 wiskunde en informaticastudenten op studiereis geweest naar Australië. Als ik dit typ ben ik zelf nog maar amper bijgekomen van mijn jetlag (lees: catlag).

Rob Receveur

Australië

Onze reis begint 's morgens om 8.07u. op station Eindhoven. Niet dat zo laat onze trein vertrekt, maar onze voorzitter (Klik klik van Kervinck) vond dit een leuke tijd om bij elkaar te komen. Om 8.37u. stappen we in de trein en zonder al te veel problemen komen we op Schiphol aan. Na het inchecken is het wachten geblazen op het boarden, maar eindelijk is het zover we zijn onderweg ... naar Rome.

Rome is voor zover ik heb kunnen zien een mooie stad; ik heb in 5 uur vrije tijd die we nog over hadden zo'n beetje het belangrijkste gezien, in het donker wel te verstaan. 's Morgens stond ik op met een zeer tevreden gevoel: al een dag weg en nog niets ernstigs gebeurd. Helaas vonden de deelnemers dat ook en stelden toen ASP1 (ASP=AUSCO stress programma) in werking. ASP1 bestond uit een strategisch goed in elkaar gezet plan. In de eerste fase werd er verwarring gezaaid door de fles kruidenbitter in de rugzak van Marco te breken net op het moment dat we met z'n allen naar de bus wilden lopen. Tijdens de verwarring en in het geloop en gesleep met bagage naar de bus en het opruimen van de kruidenbitter, heeft een onverlaat kans gezien de tas van Rudolf Mak, een van onze begeleiders, te stelen. Dit was fase 2 van ASP1. Zonder geld, paspoort, creditcards kom je nergens en omdat wij ons vliegtuig moesten halen, hebben we Rudolf met wat zakgeld achter moeten laten in Rome.

Door dit onfortuinlijke voorval begonnen we een uur te laat met inchecken voor de vlucht naar Sydney. Tijdens het inchecken kwam duidelijk de kwaliteit van Allitalia naar voren; de economy-class was volgeboekt waardoor een drietal deelnemers, te weten klik klik, Jeremy en Marco R., gedwongen werden plaats te nemen in de business-class. Vreemd genoeg vonden deze drie geluksvogels toch nog reden tot klagen: er werden teveel garnalen geserveerd tijdens de vlucht naar Sydney.

Uiteindelijk zijn we dan toch in Sydney aangekomen. Op het vliegveld van Sydney werden we opgewacht door Jeroen en Sandra, waarna we vervolgens met onze privé-bus naar de YHA werden gebracht. Tijdens de rit van het vliegveld naar de YHA werden we door Sandra ingelicht over de gevaren die ons in Australië bedreigden. In geuren en kleuren werd ons onder andere verteld over de dodelijke spinnen die, na zich een weg te hebben geboord door de hoofdhuid, vrolijk door de bloedsomloop gingen kruipen met als gevolg de vrijwel onvermijdelijke dood binnen drie dagen. Een aantal deelnemers schrok hier zo van dat ze diezelfde avond niet meer zijn uitgegaan.

De volgende dag was een jetlag-dag, ofwel een vrije dag omdat iedereen van mening was dat we tijdens de officiële bezoeken wel bij konden komen van de vliegreis. Vreemd genoeg viel dit slechts een aantal bedrijven op, maar ik loop nu vooruit op de zaken. Tijdens de jetlag-dag is iedereen Sydney gaan verkennen. Tijdens deze verkenningstocht werd de groep opgesplitst in drie kleinere groepen, te weten: de barrier-boys, ondergetekende en de rest van de groep. Tijdens deze solo-tocht door Sydney blijkt maar weer eens dat 'groot' een relatief begrip is. Ondanks het feit dat Sydney een grote stad is was het voor mij toch vrij eenvoud-

dig om de rest van de Ausco terug te vinden; je stapt gewoon in het winkelcentrum bij de eerste de beste Mac Donalds naar binnen en bingo. Het bleek dat iedereen zich tijdens deze eerste dag in Sydney prima geamuseerd had en dat Marcel tijdens het vervolg van deze studiereis als Klik klik door het leven zou gaan. 's Avonds werd er weer een verwoedde poging gedaan om een leuke kroeg te vinden, iets wat niet zo eenvoudig was in deze stad met ongeveer drie miljoen inwoners.

Ondertussen was het alweer weekend en dus hadden we twee dagen vrij. Tijdens dit weekend heeft Peter, onze buschauffeur, ons Sydney laten zien. Zo zijn we onder andere naar The Gap geweest, de volgens de Japanse reisfolders ideale plaats in Sydney om zelfmoord te plegen. Ook zijn we naar het strand geweest waar Coen zijn hart kon ophalen aan de voorbijjoggende beach-babes en naar de Blue Mountains met de onvergetelijke en onzichtbare Three Sisters. Al met al hadden we na dit weekend een goede indruk van Sydney gekregen en konden we met frisse moed aan het leerzame officiële programma beginnen.

Het eerste bezoek vond maandag 4 september plaats, van 14:00 tot 17:00 uur. Het betrof hier Telectronics Pacing Systems, een bedrijf dat met behulp van de informatica goed functionerende pacemakers vervaardigt. Tijdens dit bezoek, en de bezoeken die nog zouden volgen, bleek hoe lang de jetlag op sommige mensen invloed kon hebben. Er waren deelnemers die zich nog probeerden te verdedigen door op te merken dat ze de lezingen niet interessant vonden, maar naar mijn mening lag het aan de slopende vlucht naar Sydney omdat de drie geluksvogels, Klik klik, Jeremy en Marco R., geen sporen van vermoeidheid vertoonden.

Op 6 september vertrokken we naar Canberra, uitgesproken als can brah. Tijdens de busreis werd er in alle hevigheid geklaagd over de temperatuur die er in de bus heerste, of zoals anderen het wisten te verwoorden: "het vriest hier". De volgende dag werden het War Memorial en het Parliament Building bezocht waarna we vervolgens een bezoek aan de ambassade van Nederland hebben gebracht. Na een uur met de eerste ambassade-secretaris gepraat te hebben, die ons ook weer wees op de jetlag waar een aantal mensen nog steeds last van

hadden, werd er verder geborrelt bij hem thuis. Voor de meeste deelnemers was dit een nog niet eerder meegemaakt festijn van lekkernijen: bitterballen, verse haring, loempiaatjes etc., echter voor diegenen die al eens business-class gevlogen hadden was dit niet meer dan normaal. 's Avonds werd de verjaardag van Rudolf Mak, die zich ondertussen ook weer bij de groep had gevoegd, gevierd in de door ons afgehuurde YHA. Op 8 september hebben we de Australian National University bezocht en op 9 september hadden we weer een vrij programma. Nu zou je misschien denken dat tijdens zo'n vrije dag er even niet aan de studie wordt gedacht, maar niets is minder waar. Zes deelnemers, Wouter, Marcel, Marco, Marco, Mark en Remco, leek het wel een uitdaging om, na een avond flink stappen met een aantal echte australische studenten, mee te doen met een door de ANU georganiseerde programmeerwedstrijd. Zo werden er twee teams gevormd en kon de wedstrijd beginnen. Het resultaat van een aantal uur programmeren was dat team2 laatste was geworden en team1 tweede, en als ze nog een minuut langer de tijd hadden gehad waren ze zelfs eerste geworden. 's Avonds vertrokken we met zijn allen naar Melbourne.

Na een reis van ongeveer twaalf uur kwamen we om zeven uur 's morgens aan bij de YHA in Melbourne. Dit YHA was vergeleken bij de YHA's in Sydney en Canberra de meest luxe. Na een lekker ontbijt besloten de meeste deelnemers om Melbourne te gaan verkennen. In Melbourne was veel te zien, zo was er het Art Centre waar we een kleine kopie van de Eiffeltoren zagen. Zoals het een goed Art Centre betaamt bevond zich er ook een museum. Dit museum was zo interessant, het was misschien wel het interessantste museum wat we ooit gezien hadden en dus stonden we na een half uur al weer buiten op straat. De lunch werd weer bij een hamburgertent genuttigd, wat dat betreft kun je in Australië zeer goed en goedkoop eten. Als laatste hebben we die dag nog een bezoek gebracht aan de dierentuin van Melbourne. De dierentuin in Melbourne was een hele belevenis: de olifant was ziek, de giraffe was dood, de zebra's zaten achter slot en grendel en de platypus lag al in bed. 's Avonds zijn we naar een pizzeria gegaan. Als drankje bij het eten lustten we wel een wijntje en dus werd er door Coen, die van de beach-

babes, een fles of wine besteld. Helaas was het na deze dag in Melbourne gedaan met de vrije tijd, want voor de rest stonden er alleen nog maar officiële bezoeken op het programma.

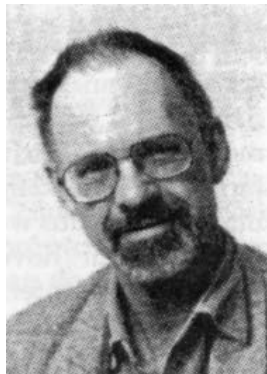
13 September hadden we ons laatste bezoek in Melbourne en we vertrokken de volgende dag om zeven uur 's morgens naar Adelaide. Dit zou een zeer mooie rit van slechts 14 uur worden. Natuurlijk kun je ook in 10 uur naar Adelaide rijden, maar ons was aangeraden om de kustroute te nemen. Zoals ons was voorspeld was het uitzicht vanuit de bus de moeite waard. Het enige wat ons niet verteld was, was dat de Great Ocean Road een nogal bochtige weg was, iets waar de maag van een bepaalde deelnemer niet op voorbereid was en spoedig konden we dan ook genieten van de altijd prettige geur van jus d'orange. Verder gebeurde er echter niets vervelends en om ongeveer half elf 's avonds kwamen we aan in Adelaide. De YHA hier was een hele ervaring: acht man op een kamer van 4.5 bij 2.5, slapend in stapelbedden die niet gemaakt waren voor mensen groter dan anderhalve meter. De bezoeken in Adelaide waren wederom interessant en het was jammer dat het alweer weekend was: vrij programma. Op zaterdag hebben we Peter, onze buschauffeur, vrij gegeven en kon iedereen op eigen gelegenheid Adelaide verkennen. 's Avonds was er het afscheidsfeest, een feest zoals het hoort: gratis bier en taart want Heike was de volgende dag jarig. Ook werd tijdens het feest de Ausco op zeer leuke wijze bedankt voor het organiseren van deze studiereis. Diezelfde avond bleek ook hoe hulpvaardig de Australiërs zijn. Drie deelnemers, Mark, Klik klik en

Marco v. O., besloten om voor het huis van een aantal Australiërs, die ze 's avonds hadden leren kennen, op straat te gaan liggen. De Australiërs dachten echter dat deze drie studenten ziek waren en, vriendelijk als ze zijn in Australië, werden Mark, Marcel en Marco uitgenodigd om binnen bij te komen. Een paar uur later, de koelkast was inmiddels vakkundig leeg gedronken, keerden de drie weer terug naar de YHA. Op zondag hebben we met zijn allen in de buitenlucht gegeten, we hebben gearbecued. Diezelfde dag zijn we 's avonds naar Melbourne vertrokken voor de laatste dag in Australië.

We waren nu weer terug in Melbourne. Na een korte stop op het vliegveld, werden we afgezet voor de YHA alwaar we ons op konden frissen en ontbijten. Daarna volgde het probleem om de laatste dag op een zo'n orgineel mogelijke manier door te brengen, Jeremy en ik besloten om te gaan midgetgolfen en om naar de film te gaan. Het midgetgolfen viel tegen want Jeremy won, maar de film, Batman Forever, kan ik iedereen aanraden. En toen was het plotseling half acht. De taxi's werden gebeld en met vijftien man zijn we naar het vliegveld gebracht voor de terugreis. De studiereis was nu ten einde en ons restte alleen nog de terugvlucht naar Amsterdam.

We zijn nu weer een week terug in Nederland en vrijdag 29 september kwamen de laatste acht deelnemers terug in Nederland. Terugkijkend moet ik zeggen dat ik deze studiereis absoluut niet had willen missen, of om met Judith haar woorden te spreken: "Ik heb heimwee naar Australië."

De Dazer van DASA

Jan Willem Nienhuys

Om de een of andere reden lukt het schrijven van zo'n stukje als dit pas als de deadline over een paar uur is. Een dat is maar goed ook, want dan werkt de tijdsdruk beter. Weken heb ik rondgelopen met het idee om eens uitvoerig over ervaringen bij lezingen, waar het dankbare gehoor je dan na afloop een fles wijn overhandigt, te vertellen. Nou drink ik meestal alcoholvrij bier, of een glaasje Pouilly Fumé bij het eten, of een ander eenvoudig produkt, en sjieke wijn is aan mij niet erg besteed. En dat terwijl chocola (repen, ijs, chocomel, bonbons, fosco, chocoladeletters enzovoorts) mijn geheime passie is.

Gistermiddag na afloop van de instructie dacht ik dat eens zou bespreken wat het toch is dat leerlingen die van het VWO komen niet met letters kunnen rekenen, althans zoiets als $\ln 2$ zien als een soort onhandelbaar mysterieus buitenaards wezen. Een geheime informant vertelde mij dat duistere krachten doende zijn alle getallen behalve proefwerkcijfers (i.e. de getallen 1, 2, 3, 4, 5) af te schaffen in het voortgezet onderwijs. De 0 is al bijna afgeschaft, dat blijkt uit de grote aantallen leerlingen die uit $ab = 1$ concluderen dat $a = 1$ of $b = 1$.

Maar bij de ochtendpost zat toen zo'n mal verhaal, dat kan ik u toch niet onthouden. Een jaar of drie zat ik op een Duitse conferentie met een steeltjes mafketels. Er waren ook verstandige mensen bij maar op een gegeven ogenblik was er een lezing van iemand die over UFO's sprak. Ik kon het niet helemaal volgen, maar op een gegeven ogenblik had deze man, Illobrand von Ludwiger geheten het over kwanten van 500 kilowatt. Dat zouden de kwanten zijn van het Universele Gravitatieveld. Het was iets met superstrings uit de zesde dimensie die iets met het merkwaardige hemelfenomeen te Fatima te maken zouden hebben.

Ik deed hiervan verslag op nogal ironische toon, hetgeen een boze brief van IvL tot gevolg had. Ik had het niet goed begrepen. Hij bedoelde

dat de theoretisch fysici van de Duitse UFO-club met de universele zesdimensionale veldtheorie van Burkhard Heim werken, en dat "deze theorie bijvoorbeeld het spontane verschijnen van energie-uitbarstingen (bursts) uit de hogere dimensies voorspelt in de driedimensionale ruimte, in kwanten van ongeveer 500 kilowatt. Deze energie-uitbarstingen kunnen lichtflitsen of lichtbollen (solitonen) teweegbrengen dan wel wervelwinden in de atmosfeer (UFO's van de B-klasse) die via morfische resonantie met de menselijke geest in wisselwerking kunnen treden. Deze vijfde dimensie is volgens Heim zagezegd de fysische tegenhanger van Sheldrakes idee van een morfogenetisch veld."

De theorie van B. Heim is zelfs gepubliceerd, namelijk bij een bekende esoterische Oostenrijkse uitgever.

U bent natuurlijk nu al voor de tweede keer met tuitende oren van uw stoel gevallen, dat hier een "Diplomfysiker", een Duitse doctorandus in de natuurkunde dus, kwanten (hoeveelheden) energie meet met een vermogensseenheid (Watt). Enig knutselen leert dat hij waarschijnlijk kilowattuur bedoelde (via $E = mc^2$ ruwweg de energie die correspondeert met de zogeheten Planck-massa).

Deze zelfde Illobrand von Ludwiger staat nu weer te kijk doordat hij zeer pontificaal wat polaroid foto's van een in de lucht gegooid kinderspeeltuigje voor echte UFO-foto's aanzag. De 'analyst' ontkende categorisch dat het een in de lucht gegooid object kon zijn. Op het eerste gezicht was het geheel natuurlijk al verdacht, want de foto's waren gemaakt door scholieren pal de dag na de uitzending van de ARD op 24 oktober 1994 getiteld 'UFOs - es gibt sie doch!' (ook in Nederland vertoond, meen ik). Von Ludwiger heeft trouwens al meerdere foute identificaties gemaakt. Zo is er bijvoorbeeld een foto die vanuit een rijdende auto genomen is en waarop een nogal uitgesmeerd bord langs de weg te zien is. Daarop waren zelfs, zei Von Ludwiger, gravitatiegolven te zien. Ook een prentje van een in de lucht gegooide wioldop van een Volkswagen kever werd als buitenaards voertuig erkend dor Von L.

Maar de klap op de vuurpijl is toch dat dit warhoofd in het dagelijks leven een zeer verantwoordelijke baan heeft. Hij is systeemanalist bij DASA. En wij ons maar afvragen waarom het toch zo slecht met Fokker gaat sinds de overname door DASA.

De GEWIS-DIES

Martijn Stam

Aktiviteit

Sinds kort leven we weer in de wintertijd, of niet meer in de zomertijd. Om dit te bereiken moesten we de klok een uurtje terugzetten. De zondag duurde 25 uur. Vrijdag 23 juni, de dag dat GEWIS haar dies vierde, duurde maar liefst 27 uur. Om -3.00 uur in de avond begon het 13e-diesfeest in They en Ontij. Alle aanwezigen werden uitgerust met draculatandending, dat vrijwel niemand wilde dragen. Het is ook zo'n vervelend woord. Na het feest kwam het ontbijt met heerlijke gekookte eitjes door meesterkoker Rob. Er was echter geen tijd om al te uitgebreid te eten want er stond nog meer op het programma.

De lezer van de dag, prof J.H. van Lint, had helaas niet de tijd om ons, behalve met een lezing, ook nog te verblijden met zijn aanwezigheid bij andere delen van de Dies. Zijn lezing, bestaande uit een aantal wiskundige anecdotes met 13 in de hoofdrol, maakte dat allemaal goed. Het lukte hem op wonderbaarlijke manier om de aandacht te houden van de feestgangers. Na de lezing hield Philip (toen nog voorzitter van GEWIS, toevallig ook penningmeester van de Dies) iets van een afscheidsrede. In al zijn enthousiasme over het afgelopen jaar was er een kleine overschrijding van het schema, wat Martijn (de destijds toekomstige voorzitter van GEWIS, toevallig ook voorzitter van de Dies) de gelegenheid gaf om zijn inwijdingsrede wat korter te houden. Hierin gaf hij zijn visie op het komende jaar. Min of meer aansluitend was de lynch van Joseph Luns.

Toen de dag 16 uur oud was (1.00 p.m.) begonnen de Horrorgames. Er deden maar liefs zes teams aan mee, waaronder natuurlijk oud- -Ghosts of the past-, en nieuw- -Spijkers met koppen- bestuur, overigens beide teams zonder voorzitter. Reeds na een aantal ronden was er sprake van een duidelijke favoriet. The local dentists: for clean and healthy teeth stond torenhoog aan de leiding. Illustratief voor de enorme overmacht die dit team had was het grafzerk tillen. De tandartsen haalden de 89, het tweede team op dat onderdeel net de 20! Ook bij het mummificeren, het pisang porren, het flippoën en het paalsnuffelen behoorde het team tot de beste. Na ook bij het Lawnmowerman nog een keer alle andere teams te laten verbleken, eindigden the local dentists, Jeroen van Doornik, Jeroen & Peter Klomp: for clean and healthy teeth verdiend als eerste. Helaas hadden zij de pech dat het feest al geweest was, een huldinging zat er dus niet meer in.

De horrorgames nog in de benen hebbende spoedde iedereen zich naar GEWIS, alwaar het toentertijd nog toekomstige bestuur van GEWIS een receptie af zou nemen. Erg veel opwindende dingen gebeurden niet op deze receptie, althans niet voor zover ik mij kan herinneren. Na de receptie was er nog een GEWAS-activiteit (deze viel buiten het door de Dies opgestelde diesprogramma), bestaande uit een etentje bij de Irish Pub en een blijf-nog-even-hangen actie.